

En vennskaps gave

Av Lucy Stevenson

Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i England kort tid etter 2. verdenskrig.

Hermann Mössner var nervøs da han gikk inn i møtehuset. Han og vennene hans fra leiren gikk fortsatt med uniformene sine, merket med bokstavene "POW". Alle visste at disse bokstavene betydde "krigsfange". Hva ville medlemmene av grenen tro? Ville de se på ham som sin fiende?

Møtehuset lå i nærheten av Leeds i England. Men Hermann var ikke fra England. Han var fra Tyskland. Etter å ha blitt tvunget til å kjempe under 2. verdenskrig, hadde Hermann blitt tatt til fange av britiske soldater og sendt

til en engelsk fangeleir. Dette var første gang han gikk i kirken på lenge.

Hermann trakk pusten dypt da han satte seg på en av benkene. Han kunne se grenspresidenten, George Camm, som satt foran. President Camm var Hermanns venn. Hermann følte seg bedre da han så at han smilte.

For noen måneder siden besøkte president Camm Hermann i leiren etter å ha hørt at han var det eneste medlemmet av Kirken der. Til å begynne med var Hermann litt bekymret. Ville president Camm hate ham? Landene deres hadde tross alt kjempet mot hverandre i krigen.

Men da Hermann og president Camm møttes, smilte de og håndhilste. Så ba de sammen. De sang sanger og

snakket om evangeliet. De tok til og med nadverden sammen.

"Jeg er glad i deg, min bror," sa Hermann da president Camm måtte dra. Han så tårer i president Camms øyne da han vinket farvel.

Etter det besøkte president Camm Hermann hver lørdag. Resten av uken gjorde Hermann sitt beste for å etterleve evangeliet. Han bar vitnesbyrd for de andre fangene mens de arbeidet på åkrene. Han svarte på spørsmålene deres mens de spikket etter en lang dags arbeid. Noen ganger ba han sammen med dem.

"Hei, Hermann," sa en av fangene en kveld. "Kan jeg bli med deg og Mr. Camm på lørdag?"

Hermann så opp fra treklossen han spikket på. Han smilte. "Selvfølgelig!"

"Kan jeg også?" spurte en annen fange.

Hermann og president Camm var svært begeistret for å få undervise flere av fangene. Snart ønsket noen av dem til og med å bli døpt!

Og nå, da Hermann så seg rundt i kirkesalen og så på familiene som ventet på at kirken skulle begynne, følte han fred. Noen medlemmer var nervøse i nærheten av Hermann i begynnelsen. Men snart begynte alle å stole på ham. De andre fangene som ønsket å lære om evangeliet, fikk tillatelse til å forlate leiren for å gå i kirken sammen med Hermann på søndager. Senere ble Hermann til og med kalt til Søndagsskolens president i grenen.

Tiden gikk, og julen nærmet seg. Hermann ønsket å gjøre noe for å takke medlemmene som hadde vært så

snille mot ham. Da fikk han en idé! Tiden for grenens julefest nærmet seg. Hermann samlet flere treklosser og begynte å spikke. En etter en forvandlet han klossene til små biler, elefanter, fly, tog og hester.

Endelig kom festdagen. Alle spiste mat og sang julesanger sammen. Hermann og vennene hans fra leiren sang julesanger på tysk.

Så fant Hermann frem en stor pose. I den var det 40 treleker! Hermann ga en til hvert Primær-barn. Det var en jul de aldri ville glemme. ●

Etter tre år i leiren vendte Hermann tilbake til sin familie i Tyskland. Mange år senere besøkte Hermann det samme møtehuset som han gikk i som krigsfange. Noen av de voksne der fortalte ham at de fremdeles hadde trelekene han hadde spikket til dem da de var barn!

